

— Бъди спокоенъ, рече му герцогътъ, като погледнѣ на него звѣрски, слава Богу, не съмь както казвашь! кога са намѣрва нѣкой въ моето положеніе, получава често подобни исканія; туй е спекулація като сѣка друга.

— Спекулація! извика Аліяга съ ужасъ.

— Исповѣдай, господине, че, ако да не бѣхъ богатъ, знаменитъ, ты не бы дошълъ при мене, и че Жиралда, майкати, ще избираше друго нѣкое лице отъ повисоко положеніе за да го почете съ сумнителныя титулъ на баща . . . който азъ отблъсвамъ и неодобрявамъ! Много други ще имахъ право да искать да ми го отнемѣтъ . . . и азъ не обичамъ сждбытъ.

— А! извика Аліяга извънъ себе си, иди благодари Бога, защото за зла моя честь, сществува туй съмнѣніе! иначе ты не щѣше има време да донречешъ фразата си, и въ тѣзи минута, господине герцогъ, не бы са отървалъ отъ рѣцѣтъ ми.»

Герцогътъ оплашенъ отъ разяряванъето на Пикильо, и отъ подивѣлыя погледъ на очитъ му, дръпнѣ звѣнца и го подрѣка силно.

« Да, нека са докаже че не ми си никакъвъ, както го искамъ и го желяж и тогасъ ще ти поискамъ удовлетвореніето, кѣето ми дължите! и съ сичкото си величіе, ще са принудишь да ми дадешъ отговоръ за обезчестеніето ми.

— Сега, тосъ часъ, нема да та карамъ да чакашь,» отговори герцогътъ успокоенъ щомъ видѣ влѣзлы трима четьрма слугы.

И като са обрнѣ къмъ тѣхъ съ гордъ видъ и показа съ прѣстъ на Пикильо:

« Исхвърлѣте бърже, рече той, тогози вѣнъ!»

Пикильо обладанъ отъ ярость щѣше да са впусне на герцога; но слугытъ го държахъ.

« И ако доде пакъ, повтори герцогътъ, на вратата ми, давамъ ви власть да го употребите каквото му прилича! Земете го!

— Господине герцогге, извика Пикильо, положеніето ви е много високо, и моето много ниско. Не знаиж